

SÉ QUE VÉENEN PELS CAMINS

*Sé que vénen pels camins
i que canten primavera.*

Són els homes d'un país
i és el vent de les carenes.
Mira si n'alcen de pols,
deixen enrere les penes.

Vénen d'una mar de plors,
dels bardissars de la guerra,
de l'arena de la fam,
de la grisor de la cendra.

No són raïm de vi dolç,
no són gra d'espiga tendra,
han madurat al celler
i a la tina de les penes.

Porten flor d'ametller als ulls
i a les mans roses vermelles,
porten garbes a les mans,
ja no porten escopetes.

Els han llaurat amb diner
damunt les pròpies esquenes,
ells vivien espremuts
i ells són ara els qui veremen.

Homes i dones i nens
de pell blanca i de pell negra,
el preu que han pagat, la sang,
la seva herència, la terra.

Ja és temps, ja és temps d'arribar,
ja és temps de deixar la cleda;
el sol, el sol ja és prou alt
i l'esperança acomplerta.

EL DISSABTE A LA NIT

La lluna m'indicava
el dissabte a la nit,
que hi ha carrers molt foscos
al barri allà on jo visc.

Amors de tàpies baixes,
de llavis molt humits,
sou tou coixí pels pobres

el dissabte a la nit.

Ella sap colgar penes,
sap acceptar neguits,
sap ser una mar oberta,
sap fer oblidar destins.

La lluna m'indicava
que al barri allà on jo visc,
a més dolors callades
més número de fills.

AI PEPA DORMIDORA

Si n'eren mare i filla
dalt d'un balcó s'estan,
la filla en broda seda,
la mare en broda estam.

La filla en broda seda,
la mare en broda estam;
mentres estan bordando
en passen tres galants.

*Ai, Pepa dormidora,
perquè en dormies tant;
tu t'hi has adormideta
en braços del galant.*

Mentres estan bordando
ja en passen tres galants,
ja saluden la filla,
la mare ja no tant.

ja saluden la filla,
la mare ja no tant.
la filla es posa a riure
la mare a sospirar.

la filla es posa a riure
la mare a sospirar.
-"De què en sospireu, mare,
de què en sospireu tant?"

*Ai, Pepa dormidora,
perquè en dormies tant;
tu t'hi has adormideta
en braços del galant.*

- "De què en sospireu, mare,
de què en sospireu tant?"

- "Ai, filla, la meva filla,
mira, t'hi enganyaran."

- "Ai, filla, la meva filla,
mira, t'hi enganyaran."

- "No m'hi han d'enganyar-me,
ja enganyadeta m'han.

- "No m'hi han d'enganyar-me,
ja enganyadeta m'han.

I al cap de los nou mesos
en tindrem un infant.

I al cap de los nou mesos
en tindrem un infant.

I el donarem a dida
i el farem créixer tant.

*Ai, Pepa dormidora,
perquè en dormies tant;
tu t'hi has adormideta
en braços del galant.*

I el donarem a dida
i el farem créixer tant.
Set i set fan catorze,
l'infant ja en serà gran.

Set i set fan catorze,
l'infant ja en serà gran.
El farem 'nar a la guerra
i a servir el rei set anys.

El farem 'nar a la guerra
i a servir el rei set anys.
El rei dirà a la reina:
-"De qui és aquest infant?"

El rei dirà a la reina:
-"De qui és aquest infant?"
-"N'és de donya Maria
i també de don Joan."

*Ai, Pepa dormidora,
perquè en dormies tant;
tu t'hi has adormideta
en braços del galant.*

NOIES QUE EN FESTEGEU

Ai noies que en festegeu,
tres coses heu menester:
enteniment i memòria
i dissimular-ho també.
Enteniment i memòria
i dissimular-ho també.

Jo d'escriure no en puc més,
de pensar-hi el cor se'm nua.
Ja és ben trist que per l'amor
tinc d'anar a la sepultura.
Ja és ben trist que per l'amor
tinc d'anar a la sepultura.

Els teus companys te diran:
«A on tens l'enamorada? »
I el teu cor bé els respondrà:
«Déu l'hagi ben perdonada. »

Meu germanes n'iran negres
passaran pel teu davant,
que per tan poc que m'estimis
tindràs una pena gran.

El dia que a mi m'enterrin
mira bé on me posaran,
que me'n puguis venir a veure
les diades de Totsants.

Ai noies que en festegeu,
tres coses heu menester:
enteniment i memòria
i dissimular-ho també.
Enteniment i memòria
i dissimular-ho també.

PER LES TERRES DE L'ALT CAMP

Si n'hauré lligat de cigarros
per les terres de l'Alt Camp,
per Ciurana i Cornudella,
la Morera del Montsant.

Jo me'ls feia allargassats,
poc tabac i que durés,
ja que els temps que allí corrien
no donaven per res més.

L'aigua a buscar-la a la font,
rentar roba es feia al riu,
i el llum d'oli o de carburo
si és que de fosc no dormiu.

I era dura la jornada,
ja ho sabeu, de sol a sol;
no regatejava esforços
però mai no aixecava el vol.

Bé que ho diuen que a l'estiu
qualsevol cuca viu,
però els hiverns mai no s'acaben
i gràcies si resistiu.

Tot eren camins de carro,
tant com 'víem demanat
que ens fessin la carretera
necessària pel veïnat.

I un a un vàrem marxar-ne
a poc a poc i a contracor,
a ciutat un sou estable
amb els cotxes i el confort.

I ara que ha marxat tothom,
ara han fet la carretera
perquè els forasters admirin
les masies i les eres.

Aigua i llum són dins les cases
i també han posat safareig
per estar més confortables
tota la gent d'estiueig.

Ai, ai, ai, que els ulls se'm neguen;
ai, les llàgrimes em salten.
Ai, ai, ai, que els ulls se'm neguen;
ai, les llàgrimes em salten.

XALA I BEU SENSE BRIDA

Un obrir i tancar d'ulls:
fugissera és la vida...
A cavall dels antulls
xala i beu sense brida!

Tot és fum, vanitat,

saviesa entumida.
Canta, besa, combat,
xala i beu sense brida!

Els amics al voltant,
a una ronda convida;
i a la falda una amant,
xala i beu sense brida!

Pren-la amb les dues mans,
àmfora beneïda!
com els pòtols i els sants:
xala i beu sense brida!

Mescla amb vi els teus amors,
que els plaers fan bullida;
paladeja calmós,
xala i beu sense brida!

Atzagaia i destí
sempre deixen ferida:
cauteritza-la amb vi,
xala i beu sense brida!

Fill del vent de xaloc
i la terra adormida,
penedeix-te de poc:
xala i beu sense brida!

El solatge és amarg,
la garrafa exhaurida...
L'últim trago el més llarg:
xala i beu sense brida!

Un obrir i tancar d'ulls,
però ella mai no t'oblida;
de la deu dels teus rulls,
xala i beu sense brida!

Des del jorn en què Venus i la Lluna
van aparèixer al cel per ordre del Diví,
no s'ha vist mai una
cosa millor que el vi.

Per 'xò sempre m'ha estranyat
veure que es ven el vi bo,
perquè amb el diner guanyat
no es pot comprar res millor.

El jorn que hauré deixat ma vestidura externa;
el jorn que es parlarà de mi com una falla,
feu del meu fang un got, dueu-me a la taverna,
i veureu com reneixo quan l'empleneu a taula.

I ben tranquils a l'ombra dels arbres, mon aimia,
amb una àmfora plena, un llibre de poesia,
un pa i una cançó que em cantis, ten per cert
que serà Paradís el que era abans desert.

Un niu per aixopluc, un tros de pa, una flor
per a flairar; no ser ni massa fort ni feble;
no creure ni manar, no ser esclau ni senyor,
i no tenir jamai ni mestre ni deixeble.

Sacerdots, savis i vells,
i en general tot ascètic,
et declararan herètic
si no ets un ase com ells.

No tinc prou valor ni ciència
per anar enllà de l'ençà,
ni tinc prou intel·ligència
per viure sense pensar.

Aquest vi que dóna ardència
fa somriure gent malalta
i és una piga a la galta
del rostre d'intel·ligència.

Bevedors, bojós i boges,
amics, reguem de vi el prat,
perquè, un cop ben amarat,
tot esclatarà en flors roges.

LA FADA DE ROSES

Que bonica n'és la mar,
que bonica en nit serena!
de tant mirar lo cel blau
los ulls li blavegen.

Hi davallen cada nit
amb la lluna les estrelles,
i en son pit, que bat d'amor,
gronxades se bressen.

Tot escoltant l'infinit
sa dolça música ha apresada,
n'apar lo mirall del cel,

lo cel de la terra.

Ahir vespre la vegí
com dormia en la maresma,
com dormia cabdellant
escuma i arena.

Los coralers de Begur
coralen dins llur barqueta.
- Coralers, si m'hi voleu
fareu bona pesca.

Si voleu saber qui só,
só una fada empordanesa,
les fades del Pirineu
me diuen Sirena.-

Quan ells se tiren al fons
jo en sortia amb les mans plenes,
ells trauen rams de coral,
jo aquest ram de perles.

Que bonica n'és la mar,
que bonica en nit serena!
de tant mirar lo cel blau
los ulls li blavegen.

SOMNI D'OR

Amor me troba pel camí
i una sageta al cor me clava.
Amor, amor, ¿què vols de mi,
si mon voler no et demanava?

Aquell qui aimo s'és perdut
lleuger i gai com les aloses!
Visc en palau de solitud
on ja han finat totes les roses.

Guaita, mos ulls humits de plor!
Guaita'm les mans totes lassades!
Guaita mon pobre somni d'or
qui ja té ales endolades!

Aquell qui aimo no em besà
i ja mos llavis assolia!
Amor, amor, quan tornarà
a reflorir la vida mia?

MELANGIA

Quina tristesa té l'Agna!
No sap res de l'aimador,
és a la guerra i no en torna
i s'acosta la tardor.
i s'acosta la tardor.

Quantes mares hi ha que ploren
hi han perdut els fills del cor;
jo hi he perdut l'amor meva,
jo hi he perdut mon amor.
jo hi he perdut mon amor.

CAPVESPRES A GALLECS

Avui quan el sol s'ha post
ha deixat una estela de núvols rogencs
i l'aire era net
i els arbres deixaven el verd
vestint-se de fosc.
Avui quan el sol s'ha post.

Avui al vespre a Gallecs
uns ocells juganers es gronxaven per l'aire
pujant i baixant
inventant-se camins de vent
pel cel del Vallès.
Avui al vespre a Gallecs.

I al mig, com un ganivet
amb la punta a la terra i el mànec al cel,
l'antena punyent
del Centre Emissor del Nord-est
tornant l'aire espès.
Al mig com un ganivet.

CANTARELLA

No tinc gràcia en el cantar
ni en el festejar ventura,
així me n'apar que so
com la nit que no té lluna.

Si sapigués que cantant
jo te pogués convertir
cantaria nit i dia
sense deixar-te dormir.

*En tu tinc l'amor posada
com l'aigua dins d'un safareig*

*i en tu tot el dia penso
tant si et veig com si no et veig.*

De cantar, no puc cantar
perquè no tinc alegria
què en trauré de veure gent
si no veig qui jo voldria.

A la vora de la mar
hi cantava una sirena
i deia a cada sospir:
qui té amor també té pena.

En tu tinc l'amor posada...

Roseret de roses blanques
qui ens ho havia de dir,
tan amics com érem antes
i ara hem hagut de renyir.

Si hem renyit per poca cosa,
sols per un bocí de pa:
jo el tenia a la boca
i me'l vas vindre a demanar.

En tu tinc l'amor posada...

EL BOMBARDEIG DE GRANOLLERS

*Me'n vaig a la riereta
a regar les cols,
les cols i les xeruvies,
els naps i els fesols.*

*¿Qui em compra roses
del mes de maig?
¿Qui me les acaba?
Sinó me'n vaig!*

Cinc avions italians
de Mallorca l'enlairaven.
Era el 31 de maig,
quan el dia clarejava.

*Cinc avions italians,
era el trenta-u de maig,
cinc avions italians.*

Ja travessaven el mar

cap al Vallès enfilaven.
Amb una horeta de vol
Granollers sobrevolaven

Amb l'objectiu principal
de deixar inutilitzada
la central elèctrica
que al carrer del Rec s'alçava.

*Cinc avions italians,
era el trenta-u de maig,
cinc avions italians.*

Ningú no es va assabentar
que aquells avions arribaven.
La gent que anava a comprar
feia cua a la Porxada.

Començava el bombardeig
sense sonar cap alarma.
Els rellotges, puntuals,
tots les nou i cinc marcaven.
Un minut de bombardeig,
minut que mai no acabava.

*Cinc avions italians,
era el trenta-u de maig,
cinc avions italians.*

Les bombes que van tirar
set-cents quilos bons pesaven.
Dos-cents vint-i-quatre morts,
i de ferits, innombrables.

Edificis afectats:
Fonda Europa, la Porxada,
l'escola Lluís Castellà;
l'Hospital també hi quedava.

*¿Qui em compra roses
del mes de maig?
¿Qui me les acaba?
Sinó me'n vaig.*

El resultat de l'atac
que un informe relatava
fou: objectiu principal
no tocat. I aquí s'acaba.

Maig, mil nou-cents trenta-vuit,

la primavera plorava.
I després, després de tot,
el silenci s'imposava.
El silenci s'imposava.
El silenci s'imposava.
El silenci.